

Припомняне с баба

Защо Мари не беше по-търпелива с баба си?

От Джейн Макбрайд
(По истинска история)

Мари се намръщи. Баба разказваше същата история. Отново.

Баба дойде да живее при семейството на Мари преди няколко месеца. Мари я обичаше, но да бъде край баба си понякога бе отегчително. Баба ѝ всеки път разказваше едни и същи истории отново и отново. Понякога започваше от началото на историята, която дори още не е завършила.

Мари въздъхна. „Бабо – каза тя, – ти вече ми разказа това“.

Баба ѝ наведе глава. „Така ли?“

„Да – отговори Мари. – Разказа ми го само преди няколко минути“.

„Не си спомням – отвърна баба ѝ. Тя изглеждаше тъжна и обърквана. След това стана и се прибра в стаята си.

Мари съжали, че е разстроила баба си. Откакто дядото на Мари почина, баба ѝ все повече забравяше. Веднъж тя дори остави печката включена и това предизвика пожар в нейната кухня. Тогава мама и татко доведоха баба ѝ да живее заедно с тях.

Мари срещна татко си в кухнята. „Обичам баба, но се уморявам да слушам едни и същи истории. Защо тя забравя, че вече ми е разказала някоя история поне милион пъти?“

Татко ѝ се усмихна. „Обзалагам се, че не е петдесет милиона пъти. Но знам, че ти е трудно. Баба ти има болест, засягаща мозъка, която я кара да забравя. Когато разказва своите истории, това ѝ помага да не забрави коя е“.

Мари наведе глава. Защо Мари не беше по-търпелива с баба си? Баба ѝ винаги проявяваше любов към нея. Наричаше я „моята Мари“. Мари се замисли за времето, когато помагаше на баба да сади цветя и да плеви градината.

Тя почука на вратата на стаята на баба си.

„Влез – каза баба ѝ.



Мари отвори вратата. Баба седеше на стол с Писанията, отворени в скута ѝ.

„Бабо, може ли да ми разкажеш как ти и дядо се присъединихте към Църквата?“ – попита Мари.

Баба ѝ погледна нагоре. „Искаш да научиш за дядо ти и мен ли? – попита тя обнадено.“

Мари седна до баба си. „Да, искам. Искам да ми разкажеш цялата история“. Мари хвана баба си за ръката. „Бабо, ти си много специална за мен. И винаги ще бъде така“.

Баба ѝ се усмихна, облегна се на стола си и започна да разказва.

Мари беше слушала тази история много пъти, но този път не чувстваше раздражение и отегчение. Вместо това, почувства любов и удивление. Тя знаеше, че нейните баба и дядо са направили големи жертви, когато са се присъединили към Църквата в Германия. Бабата и дядото на Мари се преместили далеч от дома си, за да могат да живеят в близост до други членове на Църквата.

Баба завърши историята и се усмихна. „Ти си добро момиче, моя Мари“.

Мари прегърна баба си. „Благодаря ти, бабо. Обичам те“.

Тази история се е случила в САЩ.